

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ וְאַתְחַנֵּן-בֵּי-תֵּצֵא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוּמָד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל' - חלק ה'

קונטרס 875

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הַמוֹשְׁלִים בְּיָצָרֵם בּוֹאוּ חֲשַׁבּוֹן בּוֹאוּ וַנְחַשֵׁב חֲשַׁבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם הֶפְסֵד מִצְוָה כְּנֶגֶד שְׂכָרָהּ וְשִׁכַר עֲבָרָה כְּנֶגֶד הֶפְסְדָה תִּבְנֶה וְתִכְוֶנֶן אִם אַתָּה עוֹשֶׂה כֵּן תִּבְנֶה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְתִכְוֶנֶן לְעוֹלָם הַבָּא, עכ"ל. וְכָל מִי שֶׁעִינֵיו בְּרָאשׁוֹ וַעֲדֵין בַּר דְּעָה, יְרוּץ וַיִּחְטֹף וַיֵּאָחֵז בְּאֵילָן הַחַיִּים הָאֲמִתִּיִּים.

בזוה"ק כתוב שכל יהודי חייב לחדש חידושים בשבת קודש, והקב"ה שואל לנשמה מה חידשה, ואם לא חידש נמצאת בבושה גדולה, ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש ששעה שווה שנה כדברי הכסא מלך ובשבת עולה לערך אלף שנה כדברי הבן איש חי זי"ע, ובשמחה למיליון שנה כדברי האורחות צדיקים, וביסורים כפול מאה כְּדֵאִיתָא בְּאֲבוֹת דְּרַבִּי יִתְנָן (פרק ג' משנה ר'), רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריווח, וגם צער כבישת היצר נחשב ליסורים, ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא תורה שלמדתי באף נתקיימה לי.

10 | סיפור מסוחר יהודי מוכר בירושלים עיה"ק: כשנודע לו דברי הבן איש חי והכסא מלך, ניצל את זמנו ולמד שש שעות בשבת אחת. וסיפר לי על כך. אמרתי לו שכשלומודים בשמחה, זה שווה מליון שנה, ענה לי, לו ידעתי הייתי לומד 13 שעות זוהר בשבת.

בוואו וראו מוחו של סוחר שעושה חשבונות על כסף וזהב, כשזומע חשבונות כאלו שיכול להגיע לעשירות גדולה כזה, ומקיים בעצמו את הפסוק "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף". ועל זה אפשר להמליץ דברי חז"ל הקדושים במסכת אבות (פרק ד' משנה א'): כֵּן זֹמַמ אֹמֵר... אֵיךְוּ יִשִּׁיר הַשְּׂמִחַת בְּחֶלְקוֹ, שְׂאֵאָמֵר (תהלים קבח), יִגִּיעַ כְּפִיךָ כִּי תֵאָכַל אֲשֶׁרֶיךָ וְטוֹב לָךְ. אֲשֶׁרֶיךָ, בְּעוֹלָם הַהֵן. וטוב לך, לְעוֹלָם הַבָּא.

ואנו מתפללים בכל יום: "וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרַתְךָ", ומיהו העשיר האמיתי זה שמחה בחלק ולימוד התורה וזוה מכפיל את תורתו באלף, וידוע דברי האר"י החי שעיקר עבודת ה' צריך להיות בשמחה, ועל ידה זוכים לכל המעלות וההשגות בסייעתא דשמיא.

11 | כתב החפץ חיים בספר צפית לישועה - (פרק א'): וידוע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך כעת היא תורה ונדיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקיים בנו בעוה"ר וסר מרע משתולל על הבריות, (פרשי" בסנהדרין צו ע"א ע"ב כל העולם אומרין עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות), ויראי ה' ימאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים כשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עוני ודוחק כל ימיהם, ומשאירית עמלם יפרישו שכר למלומדים ומורים שיחזקו בניהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עוניים ודוחקם למקומות הרחוקים שהפרנסה מצויה יותר, בשביל חינוך בניהם לתורה ויראה, בודאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בואו וראו היוצא מחשבון זה: שעה אחת בשבת קודש שווה מאה מיליון שנה תורה, ועוד נחשב כמו שמחדשים חידושים בתורה, וזהו בוודאי חידושים אמיתיים ותורה לשמה, ובכך כל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

אמרו חז"ל (אבות פרק ה' י"ח) כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו, **חטא** מלשון **חטא ועבירה**, וגם מלשון **חיסרון** כמו: "וְהֵייתִי אֲנִי וּבְנֵי שְׁלֹמֹה חֲטָאִים" (מלכים א' פרק א' פסוק כא). פירוש: חסרים.

ובמה נתקן את העבירה? במה נשלים את החיסרון? כתוב בפסוק (ירמיה פרק י"ג י"ז) "בְּמִסְתָּרִים תִּבְכֶּה נַפְשִׁי מִפְּנֵי גֹהַ וְדַמְעַתְּ דִּמְעָה וְתִרְדַּע עֵינַי דִּמְעָה כִּי נִשְׁפָּה עֲדָרָה ה' וְדַרְשׁוּ חֲז"ל (חגיגה דף ה' ע"ב): אמר רב שמואל בר אינאי משמיה דרב מקום יש לו להקדוש ברוך הוא ומסתרים שמו מאי מפני גוה אמר רב שמואל בר יצחק מפני גאוותן של ישראל שניטלה מהם ונתנה לעובדי כוכבים רב שמואל בר נחמני אמר מפני גאוותה של מלכות שמים, עכ"ל. וכתוב בזוה"ק (חלק ב דף מ"ו ע"א, ובאדרא) כל הלומד אחר חצות לילה הקב"ה משקיט^א את המלאכים וכולם מקשיבים לקולו, וזה לשון הזוהר הקדוש: אבל בפלגות ליליא קודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא, וכדין בעי ליה לבר נש למיקם ולמלעי באורייתא, והא אתמר

וחי וכתב השל"ה הקדוש - (מסכת חולין - פרק דרך חיים תוכחת מוסר כ"ב): וכשקול רנה של תורה עולה מלמטה, מחריש הקב"ה כל צבא מעלה ומקשיב הקול ההוא, וכנסת ישראל וכל צבא המלאכים מקשיבים הקול ההוא, כענין שכתוב (שה"ש ח, יג), היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעיני. וכשהקב"ה מושך חוט של חסד על כנסת ישראל, נוטלים חלקם כל המתחברים עמה בלילה. ולפי שהיה דוד יודע דבר זה, אמר חצות לילה אקום להודות לך וגו' (תהלים קיט, סב), וכתוב (תהלים נג, ט), עורה כבודי וגו', ודרשו רז"ל אני מעיר את השחר ואין השחר מעיר אותי, לפי שלא היה ישן אלא כשינת הסוס, והוא סוד נעלם. וכשעלה עמוד השחר באה הכלה מעוטרת מכמה שירות ותושבחות וכמה מיני תודה, כלולה ממעלה וממטה, ויושבת בחיק דודה. וכשרואה אותה באותה התיקון הטוב, מצוה לכתוב בספר כל בני ביתו העומדים בבית ה' בלילות ומושך עליהם חוט של חסד. ומאותו החוט נכתר אותו צדיק בכתר המלך, ויראים ממנו עליונים ותחתונים, ואין בעלי הדין שולטים עליו, לפי שהוא רשום בסימן המלך וניכר שהוא מבני ביתו, ולפיכך אין דנין אותו. והנזהר בזה מעיד על עצמו שהנשמה הקדושה מאירה בו, ומאהבתו ביוצרו מתעורר לעבודתו. ובשביל שהיא שעה רצויה היה מזהיר הנביא ואומר (איכה ב, יט), קומי רוני בלילה לראש אשמורות, וכתוב (ישעיה כו, ט), נפשי איתיק בלילה. וצריך לזהר שלא יפסיק משיחיל עד שיתפלל עם הנץ החמה, עכ"ל.

בבוֹצִיָצָא לְקִיּוּמָא לְאַשְׁרָאָה בַּהּ. דָּא מְשַׁחְתָּא (דף ו' א"ו) דְּאִמְצָעִיתָא, דְּלָגוּ
(נ"א דלאו) אִיהוּ גְּנִיזָא פְּקִדְמָאָה.

בְּהַאי מְשַׁחְתָּא דְּרִזָּא דְּאָדָם דְּקָאֲמָרֵן, בּוֹצִיָצָא קִיּוּמָא וְעֵבִיד מְשַׁחְתָּא בְּגוּ
אֲתַפְּשִׁטוּתָא דָּא, וְעֵבִיד (נ"א ומדיד) מְדִידוּ דְּקִשְׂרָא דְּקִיּוּמָא, דְּלֹא נָטִיל
לְעֵלְמִין. וְקִשְׂרָא דָּא קִיּוּמָא לְתַתָּא, וְעֵבִיד בְּהַאי קִשְׂרָא מְשַׁחְתָּא, לְהֵהוּא
מְדִידוּ דְּקִיּוּמָא בְּשִׁפְרוֹ, וְאַתְקִין וּמְדִיד מְשַׁחְתִּין, מְגוּ רַעוּ דְּגִנְיָו. וּמְשִׁיף
הֵהוּא מְדִידוּ לְתַתָּא.

וְעַל דָּא אַחֲסִין מְשָׁה יְרוּתָא דְּאֲתַפְּלִיל בְּגוּ רִזָּא דְּאֲתַמְשְׁכוּתָא דָּא, דְּאֲתַמְשֵׁף
לְתַתָּא. וְעַל דָּא אַכְּלִיל גְּרַמְיָה בְּמְשַׁחְתָּא דָּא, דְּהִיא קִיּוּמָא בְּמְשִׁיכוּ
דְּאִמְצָעִיתָא. מְשַׁחְתָּא דָּא קִיּוּמָא בְּקִיּוּמָא, עַד קִיּוּמָא קְדִישָׁא דְּקָאֲמָרֵן,
וְתַמֵּן אֲשַׁתְּפָחוּ מְשַׁחְתִּין בְּרִזָּא דְּבוֹצִיָצָא, כְּמְשַׁחְתָּא דְּלַעֲלֵא.
מִכַּפְּאן וְלַהֲלָאָה אֲתַפְּשִׁטוּ בְּרִזָּא דְּמַהִימְנוּתָא, לְאַשְׁתַּפְּחָא וּלְמַהֲרֵי קִיּוּמָא
דְּכֹלָא, לְכָל אֵינוֹן רְתִיכִין עֵילָאִין וְתַתָּאִין.

עַד כַּאֲן רִזָּא דְּבוֹצִיָצָא, קוּ הַמְדָּה, גוּ רִזָּא דְּעֵלְמָא עֵילָאָה, לְאַשְׁתַּפְּחָא
קִיּוּמָא בְּכָל אֵינוֹן קִיּוּמִין וְרִזִּין עֵילָאִין. וְכַּאֲ חוּלְקָהוֹן דְּצַדִּיקָא
בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֲתִי, דְּאֵינוֹן יְכֹלֵי לְאַתְדַּבְּקָא בְּרִזָּא דְּמַאֲרִיהוֹן פְּדָקָא
חַזִּי.

מִכַּפְּאן וְלַהֲלָאָה, שְׂאֲרֵי בּוֹצִיָצָא לְאַתַּפְּשִׁטָּא גוּ רִזָּא דְּמַהִימְנוּתָא. וְהֵהוּא
פְּשִׁיטוּ קְדִמָּאָה דְּמְשַׁחְתָּא, אֲגִנְזוּ וְאַסְתַּלְקוּ. אֲתַנְהִיר וְאַתְנַצִּין.
כֹּלָא מְגוּ רִזָּא דְּבוֹצִיָצָא, מַהֵהוּא מְשַׁחְתָּא. אֲוִירָא חֲדָא נְפָקָא מְגוּ בּוֹצִיָצָא.
וְהֵהוּא אֲוִירָא סְלָקָא וְנַחְתָּא, וְעֵבִיד חַד פְּשִׁיטוּ אַחֲרָא, מְשַׁנְיָא
מְקַדְמָאָה, וְהֵהוּא פְּשִׁיטוּ אִיהוּ דְּנְפָקָא מְגוּ הֵהוּא אֲוִירָא.
בְּרִזָּא דְּבוֹצִיָצָא דְּקִיּוּמָא וְלֹא קִיּוּמָא, נְפָקָא חַד פְּשִׁיטוּ דְּהֵהוּא בּוֹצִיָצָא,
דְּנְפָקָא, וּמְשִׁיף לְאַתַּעֲטָרָא לְתַתָּא הֵהוּא מְשַׁחְתָּא. בְּגִין דְּהֵכָא לְתַתָּא,
קִיּוּמָא מְשַׁחְתָּא לְאַתַּעֲטָרָא וְלֹאֲתַקִּיּוּמָא.

בּוֹצִיָצָא נְפָקָא וְאַתַּפְּשִׁטָּת, בְּרִזָּא דְּהֵהוּא אֲוִירָא דְּנְפָקָא, וּמְדִיד מְגוּ תַלְת
מָאָה וְשִׁתִּין וְחֲמֵשׁ גְּוּוֹנִין, בְּסוּסְפִיתָא דְּדַהֲבָא פְּסָפָא נַחֲשָׂא
וּפְרִזְלָא. וְנְפָקָא מְגוּ קִשְׂרָא חֲדָא, דְּקִיּוּמָא לְחַבְרָא בִּין עֵילָא וְתַתָּא. וְהֵהוּא
קִשְׂרָא אֲפִיק כָּל גְּוּוֹנִין. בְּרִזָּא דְּמְשַׁחְתָּא דְּשְׂרַבִּיטָא.
מַהֲאֵי קִשְׂרָא וְלְתַתָּא, אֲתַפְּרִשֵׁן מְשַׁחְתִּין לְכַמָּה סְטָרִין. וְהֵהוּא פְּשִׁיטוּ
דְּנְפָקָא מְגוּ הֵהוּא קִשְׂרָא, מְחַבֵּר לִזְן פְּחֲדָא.
קִשְׂרָא דָּא אֲתַקְשֵׁר לְעֵילָא, בְּהֵהוּא פְּשִׁיטוּ דְּמְשַׁחְתָּא עֵילָאָה דְּטָמִיר וְגִנְזוּ,

וְאֶתְקַיִים בְּקִיּוּמִיהָ דְּבוּצִינְא דְּנְהִיר וְקַיִים. כּוּלָּא אֶתְקַשְׁר לְתַתָּא, בְּהֵוּא
נְהוּרָא דְלָא נְהִיר, דְּקַיִמָּא לְאַנְהָרָא בְּרִזָּא דְּמַהִימְנוּתָא, לְאַתְחַבְּרָא דָּא
בְּדָא. הַאי קֶשְׂרָא קָאֵי בֵּין עֵילָא וְתַתָּא.

שְׁבַע אֲלָפֵי עֲלָמִין, קְיַימִין בְּנְהִירוֹ דְּמִשְׁחַתָּא, בְּהֵוּא קֶשְׂרָא. הַאי קֶשְׂרָא
נְהִיר בְּאִינוֹן גְּוֹנִין, לְתַתָּא, כְּגֹוֹנָא דְּלַעֲיָלָא. אִינוֹן גְּוֹנִין נְהִרִין מְגו
הֵוּא קֶשְׂרָא, וְקַיִמִין כְּלָהוּ בְּמִדְּדוֹ דְּמִשְׁחַתָּא, בְּהֵוּא פְּשִׁטוֹ דְּאַתְפְּשִׁט,
וְאֶתְקַיִמִין כְּלָהוּ בְּקִיּוּמָא בְּשְׁלִימוֹ לְאַתְעֶטְרָא. הַאי פְּשִׁטוֹ כַּד אֶתְפְּשִׁט
וּמְדִיד, כּוּלָּא אֶתְתַּקֵּן לְאַתְחַבְּרָא דָּא בְּדָא.

אַתְפְּשִׁט פְּשִׁטוֹ דְּנַפְקָא מְגוּ בּוּצִינְא, וְעֵבִיד מִשְׁחַתָּא, (נ"א מְדִיד) לְיַמִּינָא
וּשְׂמָאלָא, לְעוֹמְקָא וְרוּמָא, לְאוּרְכָא וּפּוֹתִינְיָא. מִשְׁחַתָּא קְדַמָּא
לְיַמִּינָא בְּהֵוּא פְּשִׁטוֹ. הֵוּא דְּנַפְקָא מְגוּ קֶשְׂרָא הֵוּא דְּקֶאֱמָרִין. וְהֵוּא
פְּשִׁטוֹ אִיקְרִי בּוּצִינְא זַעֲרָא, וְקַיִמָּא לְמִשְׁחַתָּא דְּכַמָּה שְׁיִיפִין, לְחַבְּרָא
לוֹן כְּחַדָּא, וְלִקְשָׁרָא לוֹן בְּקִישׁוּרָא חַדָּא בְּהֵוּא מִשְׁחַתָּא דְּלַעֲיָלָא, לְמַהֲוִי
כְּלָא בְּרִזָּא דְּמִשְׁחַתָּא חַדָּא.

אַתְפְּשִׁט הֵוּא פְּשִׁטוֹ לְיַמִּינָא, וְעֵבִיד מִשְׁחַתָּא. שְׂאֲרֵי גוּ עֵיגוּלָא, מְדִיד
אֶלְף בְּהֵוּא פְּשִׁטוֹ. הֵוּא פְּשִׁטוֹ מְדִיד בְּעֵיגוּלָא, וְעֵבִיד קֶשְׂרָא
מֵהֵוּא קֶשְׂרָא דְּלַעֲיָלָא, עַד הַאי פְּשִׁטוֹ, תְּרֵי אֲלָפֵי אַמִּין לְסִטְר יַמִּינָא,
וְתְרֵי אֲלָפֵי אַמִּין לְסִטְר שְׂמָאלָא, וְתְרֵי אֲלָפֵי אַמִּין לְכָל סִטְר.

עֵיגוּלָא דְּשְׂאֲרֵי מְדִיד, וְעֵבִיד קֶשְׂרָא כְּדֶקֶאֱמָרִין, בְּתַחוּם תְּרֵי אֲלָפֵי אַמִּין,
גוּ מִשְׁחַתָּא, מִתְפְּשִׁט מְגוּ נְקוּדָה דְּקַיִמָּא בֵּין שְׂאֵר חַיִּילִין, וּמְדִיד
תְּרֵי אֲלָפֵי מִילִין לְכָל סִטְר. שְׂאֲרֵי בְּהֵוּא עֵיגוּלָא, אֶלְף וְתִשְׁע מָאָה זְרִיתִין
וּפְלָגָא.

בְּהֵוּא פְּשִׁטוֹ, שְׂאֲרֵי וּמְדִיד בְּעֵיגוּלָא, וְעֵבִיד תְּרִין קֶשְׂרִין, מִשִּׁירוּתָא
דָּא, עַד סוּפָא דְּהַאי מְדִידוֹ. בְּגִין דְּאֶתְר דָּא לֹא קַיִמָּא בְּרַבּוּעָא,
יְהוּ"ה, דָּא מִשְׁחַתָּא דְּפְשִׁטוֹ דְּנַפְקָא מְגוּ קֶשְׂרָא עֵילָאָה, בְּרִזָּא דְּבוּצִינְא.
שְׂאֲרֵי בְּעֵיגוּלָא, וּמְשִׁינָה וְנָטִי לְתַתָּא, עַד סִטְרָא דְּקֶשְׂרָא לְתַתָּא.

אַחֲרָר וּמְדִיד מִסְטְרָא דָּא לְסִטְרָא דָּא, בְּגוּ עוֹמְקָא דְּהֵוּא עֵיגוּלָא, וְלֹא
קֶשֶׁר קֶשְׂרָא. וּמְדִיד בְּמְשִׁיכוֹ לְתַתָּא, מִשְׁחַתָּא דְּהַאי מִשִּׁירוּתָא
דְּעֵיגוּלָא, אֶלְף אַמִּין וְתְרִיסַר אֲלָפִין זְרִיתִין.

שְׂאֲרֵי וּמְדִיד, מְגוּ רוּמָא וְעוֹמְקָא וְאוּרְכָא וּפּוֹתִינְיָא, בְּרִזָּא דְּדִיוּקְנָא דְּאָדָם,
בְּשִׁפְרֵי חִיזוּ דְּנוּקְבָא, וּמְדִיד בְּעֵיגוּלָא דְּרִישָׁא, בְּסִטְרָא חַדָּא בְּהֵוּא
פְּשִׁטוֹ. הֵוּא פְּשִׁטוֹ אֶתְפְּשִׁט וּמְדִיד בְּעֵיגוּלָא דְּרִישָׁא, בְּלֹא פְּלָגוּ כְּלָל.

וּמְדִיד בְּסִטְרָא דְרוּמָא בְּעִיגוּלָא. וְאַתְּפִשְׁט וּמְשִׁיךְ לְתַתָּא, וְקָשִׁיר קְשָׁרָא.
מְדִיד מְרִישָׁא בְּעִיגוּלָא, בְּשִׁיעוּרָא דְתַלַּת אֶלְף אַמִּין (ג"א עלמין) פְּלִילֵן
פְּחָדָא. וְאַתְּמַשְׁךְ וְאַתְּפִשְׁט לְתַתָּא, בְּלֹא קְשִׁירוּ. וְהֵהוּא שִׁיעוּרָא, שִׁית
אֶלְף סִטְרִין דְּעַלְמִין, וְשִׁית אֶלְף טְפָחִים, בְּעִיגוּלָא.

גוּ פְּשִׁיטוּ דְּבוּצִיצָא דְּנַפְקָא, אַתְּפִשְׁטת הַאי דְּנַפְקַּמְגוּ הַאי קְשָׁרָא עֵילָאָה,
דְּרָזָא דְּבוּצִיצָא, וּמְדִיד בְּעִיגוּלָא לְסִטְרָא רְבִיעָאָה, וְעֵבִיד מְשַׁחְתָּא,
וּמְדִיד אֶלְף לְסִטְרָא יְמִינָא. מְשַׁחְתָּא דְּהַאי סִטְרָא דְּיְמִינָא, לְתַרְע דְּרוּמָא,
מְדִיד אֶלְף וְאֶלְף וְאֶלְף, בְּהֵהוּא סִטְרָא, לְאַרְבַּע סִטְרִין דְּעַלְמָא,
אַשְׁתַּכְּחוּ אַרְבַּע אֶלְף. וְכֵן אַתְּפִשְׁט הַאי פְּשִׁיטוּ לְכָל סִטְרִין.

בְּתַרְע מְזַרְחָא, קְיִימָא פְּשִׁיטוּ אַחְרָא, דְּנַפְקָא מֵהַאי פְּשִׁיטוּ דְּמְדִיד מְשַׁחְתָּא,
וְקְיִימָא הֵהוּא פְּשִׁיטוּ אַחְרָא בְּאַמְצְעִיתָא, וּמְדִיד אֶלְף, בְּהֵהוּא
סִטְרָא בְּאַמְצְעִיתָא.

וְעַמִּיק בְּעוּמָקָא, וּמְדִיד מְדִידוּ בְּרָזָא דְּמַהִימְנוּתָא, בְּרָזָא דְּשִׁית סְדְרִי
מְשֻׁנָּה. וְאַלִּין שִׁית סְדְרִין, קְיִימִין בְּהֵהוּא עוּמָקָא דְּרָזָא דְּבוּצִיצָא,
דְּהֵהוּא (דף עב ע"א) פְּשִׁיטוּ. אֵלִין שִׁית סְדְרִין, קְיִימִין גּוּ מְדִידוּ דְּשֻׁנָּה. שְׁנָה,
אִיהוּ סִמְן, בְּרָזָא דְּאִינוּן שִׁית סְדְרִין דְּמְשֻׁנָּה, דְּקֶאֱמָרֵן.

הַאי פְּשִׁיטוּ קְדַמָּאָה, דְּנַחְתָּא וּנְפִיק מְגוּ הֵהוּא קְשָׁרָא דְּקֶאֱמָרֵן, אֹרְכָא
דִּילִיָּה לְמִיעֵבַד מְשַׁחְתָּא. בִּיה, אִיהוּ אֶלְפִי אֶלְפִין רְבוּן אַמִּין (עלמין),
עַד הֵהוּא נְצִיצוּ בְּתַרְאָה, דְּלִית בִּיה נְהוּרָא פְּלֵל. וְרָזָא דָּא לְבַנֵּי מַהִימְנוּתָא
לְמִיעֵבַד מְשַׁחְתָּא. אִיהוּ רָזָא דְּכְתִיב, (דניאל ז') אֶלְף אֶלְפִין יִשְׁמְשׁוּנִיָּה וְרַבּוּ
רְבוּן קְדַמּוּהִי יְקוּמוּן. בְּהַאי אִיהוּ רָזָא לְמְשַׁחְתָּא, בְּדֶקֱאֶמְרֵן.

פְּשִׁיטוּ תְּנִינָא דְּקֶאֱמָרֵן, דְּנַחְתָּא וּנְפִיק מְגוּ הַאי פְּשִׁיטוּ קְדַמָּאָה, וְאִיהוּ
קְיִימָא בְּאַמְצְעִיתָא, אֹרְכָא דִּילִיָּה, לְמִיעֵבַד בִּיה מְשַׁחְתָּא בְּהֵהוּא
סִטְרָא, אֶלְף רְבוּא עַלְמִין, וְשַׁבַּע מָאָה אֶלְף וַחֲמִשָּׁה וְשַׁבְּעִין. וְסִימְנָה,
(שמות לח כח) וְאֵת הָאֶלְף וְשַׁבַּע הַמָּאוֹת וַחֲמִשָּׁה וְשַׁבְּעִים עֲשֶׂה וְיִים לְעַמּוּדִים.

וְכַאֲן אִינוּן דִּידְעִין לְאַפְקָא רְזִין עֵילָאִין גּוּ מַהִימְנוּתָא, וְיַדְעִי לְמִיעֵל
לְיִמִּינָא וְלְשִׁמְאָלָא פְּדָקָא יְאוּת בְּלֹא כְּסוּפָא. וְעַל דָּא כְּתִיב (דניאל יב)

(א) וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֵהר הַרְקִיעַ.

בּוּצִיצָא דְּקְרִדִּינוּתָא, פֶּד עֵבִיד מְשַׁחְתָּא, אַתְּפִנְשׁ לְגוּיָה, וְקְיִימָא בְּכָל דְּרָגָא
וְדְרָגָא, בְּהֵהוּא פְּנִישׁוּ וְקִיִּים לֹון. לְבַתַּר, קְיִימָא וְסִלְקָא מְעוּלְפַת,
עַד דְּסִלְקִין וְאַתְגְּנִיז, וְאַתְטַמַּר וְלֹא אַתְיִידַע. וְכִלְא אַשְׁתָּאֵר בְּקִיּוּמָא, פְּדִין
נְהִיר מַה דְּנְהִיר, וְאַפִּיק נְחִלִין וּמִיִּין, לְרוּוָּאָה פּוּלָא. עַד הַכָּא רָזָא דְּבוּצִיצָא
דְּקְרִדִּינוּתָא, לְאַחְדָּא בַּה בְּכָל סִטְרֵי מַהִימְנוּתָא.

בוֹצֵצָא דְקַרְדִּינוּתָא, קָיִימָא גּוּ טְמִירִין, וְסִלְקָא וְנַחְתָּא. מֵאן דִּידַע רְזָא
דְחֻכְמָתָא, יְכִיל לְאֲדַבְקָא וּלְמִיעֵבַד מִשְׁחַתִּין בְּכֻלְהוּ סִטְרִין, עַד
דִּידַע בְּרִזִין עֵילָאִין, בְּרִזִין דְמֵאֲרִיָּה, בְּרִזִין דְחֻכְמָתָא, בְּגִין לְמַנְדַּע
וּלְאֲדַבְקָא. מֵאן דִּידַע וְאַסְתַּפֵּל, זַכָּאָה חוּלְקִיָּה בְּהַאי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.
בְּגִין דְהָא פְּלָלָא דָא, יִתְקַן רְגֵלוֹי דְבַר נֶשׁ, לְעֵאלָא בְּפִרְגוּדָא, וּלְמִיָּהֳרָה
בְּאוּרַח מִיִּשְׁר, זַכָּאָה אִיהוּ בְעֲלָמָא דִּין, וְזַכָּאָה אִיהוּ בְעֲלָמָא דְאַתִּי. (עד כאן
קו המדה).

פְּרֻשְׁתָּ כִּי תִצָּא

פְּרֻשְׁתָּ כִּי תִצָּא

כִּי תִצָּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבִיךָ. רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח,
(הושע ח ג) זָנַח יִשְׂרָאֵל טוֹב אוֹיֵב יִרְדְּפוּ. מֵאִי
זָנַח יִשְׂרָאֵל טוֹב, דָּא יִצְרָה הַטּוֹב, דְשִׁלְמָה מְלַכָּא
קְרִיִיָּה טוֹב. דְכַתִּיב, (קהלת ד יג) טוֹב יֶלֶד מִסֶּכֶן
וְחֻכָּם. אוֹיֵב יִרְדְּפוּ, דָּא יִצְרָה הָרַע, דְאִיהוּ
שְׁנֵאִיָּה דְבַר נֶשׁ, דְשִׁלְמָה מְלַכָּא קְרִיִיָּה שׁוֹנָא.
דְסִגְיָאִין שְׁמֵהֶן אֵית לֵיה, דְכַתִּיב, (משלי כה כא) אִם
רַעֵב שְׁנֵאִיָּה הֶאֱכִילְהוּ לָחֶם. וְדָא הִיא אוֹרִיִיָּתָא
קְדִישָׁא. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (שם ט ה) לָכוּ לְחַמּוּ
בְּלַחְמֵי.

כִּי תִצָּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבִיךָ (דברים
כא). רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח, (הושע ח) זָנַח
יִשְׂרָאֵל טוֹב אוֹיֵב יִרְדְּפוּ. מַה זֶה
זָנַח יִשְׂרָאֵל טוֹב? זֶה יִצְרָה הַטּוֹב,
שְׁשִׁלְמָה הַמְּלִיךְ קָרְאוּ טוֹב,
שְׁכַתוּב (קהלת ד) טוֹב יֶלֶד מִסֶּכֶן
וְחֻכָּם. אוֹיֵב יִרְדְּפוּ - זֶה יִצְרָה הָרַע,
שֶׁהוּא שׁוֹנָא שֶׁל אָדָם, שְׁשִׁלְמָה
הַמְּלִיךְ קָרְאוּ שׁוֹנָא. שְׁשִׁמּוֹת רַבִּים
יֵשׁ לוֹ, שְׁכַתוּב (משלי כה) אִם רַעֵב
שְׁנֵאִיָּה הֶאֱכִילְהוּ לָחֶם. וְזוֹהִי
הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹ שְׁנֵאִמַר (שם
ט) לָכוּ לְחַמּוּ בְּלַחְמֵי.

וְעַל דָּא בְּעֵי בַר נֶשׁ לְשׁוּוָּאָה מְלִין דְאוֹרִיִיָּתָא
עֲלִיָּה, בְּגִין דִּיהָא תְּבִירָא בֵּיה, דְלִית לֵיה
קְטְרוּגָא לְיִצְרָה הָרַע, בַּר מְלִין דְאוֹרִיִיָּתָא. וְעַל
דָּא פְתִיב, (דברים יו ו) וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר
אָנֹכִי מְצוּף הַיּוֹם עַל לְבָבְךָ. עַל תְּרִי יִצְרִיךָ.
אָמַר לֵיה רַבִּי יְהוּדָה, יִצְרָה הַטּוֹב מֵאִי בְּעֵי
מְלִין דְאוֹרִיִיָּתָא. אָמַר לֵיה, יִצְרָה הַטּוֹב
אֲתַעֲטֵר בְּהוּ, וְיִצְרָה הָרַע אֲתַכְּנַע בְּהוּ.

וְעַל זֶה צְרִיף אָדָם לְשִׁים עֲלִיו
דְבַרֵי תוֹרָה, כְּדִי שִׁיְהִיָּה שְׁבוּר בּוֹ,
שְׁאִין קְטְרוּג לְיִצְרָה הָרַע, פֶּרֶט
לְדְבַרֵי תוֹרָה. וְעַל זֶה פְתוּב (דברים
ה) וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְצוּף הַיּוֹם עַל לְבָבְךָ - עַל שְׁנֵי
יִצְרִיךָ.

אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה, יִצְרָה הַטּוֹב
מַה צְרִיף דְבַרֵי תוֹרָה? אָמַר לוֹ,
יִצְרָה הַטּוֹב מֵתַעֲטֵר בְּהֶם, וְיִצְרָה
הָרַע נִכְנַע בְּהֶם.

וְעַל דָּא כִּי תִצָּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבִיךָ דָּא אִיהוּ
יִצְרָה הָרַע. דְאֲנִן צְרִיכִין לְמִיפְק לְקַבְּלֵיה
בְּמְלִין דְאוֹרִיִיָּתָא, וְלְקַטְרָגָא לֵיה, וְכַדִּין יִתְמַסֵּר
בִּידָא דְבַר נֶשׁ. כְּמָה דְאַתְמָר, וְנִתְּנוּ הִ' אֱלֹהֶיךָ
בִּידָךְ וְשָׁבִיתָ שְׁבוּי.

כֵּן, כִּי תִצָּא לְמַלְחָמָה עַל
אִיבִיךָ - זֶהוּ יִצְרָה הָרַע, שְׁאֲנִן
צְרִיכִים לְצִאת כְּנָגְדוּ בְּדְבַרֵי
תוֹרָה, וְלְקַטְרָג עֲלִיו, וְאֵזוּ יִמְסֵר
בִּידֵי הָאָדָם, כְּמוֹ שְׁנֵאִמַר וְנִתְּנוּ
הִ' אֱלֹהֶיךָ וְשָׁבִיתָ שְׁבוּי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּוְי עַל דָּא, וְי עַל זֶה! וְי עַל זֶה! (משלי ל) תַּחַת עֶבֶד כִּי יִמְלוֹךְ וְנָבַל כִּי יִשְׁבַּע לַחֵם. שְׁהָרִי יֵצֵר הַטּוֹב נִשְׁבַּח בְּיָדוֹ, וְהוּא מִלֶּךְ עָלָיו.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּוְי עַל דָּא, וְי עַל דָּא, (משלי ל כב) תַּחַת עֶבֶד כִּי יִמְלוֹךְ וְנָבַל כִּי יִשְׁבַּע לַחֵם. דְּהָא יֵצֵר הַטּוֹב אֲשַׁתְּבֹאֵי בְיָדֶיהָ, וְאִיהוּ מִלֶּךְ עָלֶיהָ.

אִשְׁתִּי יָפֶת תֹּאֵר - זוֹהֵי הַנְּשֻׁמָּה, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (שם לא) אִשָּׁה יִרְאֵת ה' הִיא תִתְהַלֵּל. שְׁהָרִי בְּכָל יוֹם וְיוֹם, אוֹתָם הַסִּיעוֹת וְהַמְנַהֲיָגִים שֶׁל הַנְּשֻׁמוֹת, וְאוֹתָם הַסִּיעוֹת וְהַמְנַהֲיָגִים שֶׁל יֵצֵר הָרַע, הֵם בְּקַטְרוֹג תְּמִיד, מְקַטְרָגִים אֵלָיו בְּאֵלָיו, וְכָל אִיבְרֵי הַגּוֹף בְּצַעַר בְּיָנִיהֶם, בֵּין הַנְּשֻׁמָּה וּבֵין יֵצֵר הָרַע.

אִשְׁתִּי יָפֶת תֹּאֵר, דָּא הִיא נִשְׁמַתָּא. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (שם לא ל) אִשָּׁה יִרְאֵת ה' הִיא תִתְהַלֵּל. דְּהָא בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא, אֵינּוֹן סִיעֵן וּמְנַהֲיָגִין דְּנִשְׁמַתִּין, וְאֵינּוֹן סִיעֵן וּמְנַהֲיָגִין דְּיֵצֵר הָרַע, אֵינּוֹן בְּקַטְרוֹגָא תְּדִירָא, מְקַטְרָגִין אֵלִין בְּאֵלִין, וְכָל שְׂוִיפִין דְּגוֹפָא בְּצַעְרָא בְּיָנִיהוּ, בֵּין נִשְׁמַתָּא וּבֵין יֵצֵר הָרַע.

וְהַבְּאִתָּה אֶל תּוֹךְ בֵּיתְךָ, שְׁגַרְשָׁה מְשִׁם. (שם ל) וְשִׁפְחָה כִּי תִירָשׁ גְּבוֹרָתָהּ, וְיִכְבַּר בְּאָרְנוֹ אֵת הַדְּבָרִים. וְגִלְחָה אֵת רֹאשָׁהּ וְעִשְׂתָּה אֵת צִפְרֹנֶיהָ, וְתִטְהַר מֵאוֹתָהּ וְהִמָּה שֶׁהִטִּיל בָּהּ הַגִּחַשׁ.

וְהַבְּאִתָּה אֶל תּוֹךְ בֵּיתְךָ, דְּאִתְּרַכַּת מִתְּמָן. (שם ל כג) וְשִׁפְחָה כִּי תִירָשׁ גְּבוֹרָתָהּ. וְיִכְבַּר אוֹקִימָנָא מְלִין. וְגִלְחָה אֵת רֹאשָׁהּ וְעִשְׂתָּה אֵת צִפְרֹנֶיהָ, וְתִדְכִי מֵהֵוּא זוֹהֵמָא דְּאִטִּיל בָּהּ נַחֲשׁ.

וְהַסִּירָה אֵת שְׁמֹלֶת שְׁבִיבָהּ, מֵאוֹתָם כְּסוּת שֶׁל טְמֵאָה וּמֵינִים רְעִים מִחֻטָּא הַעֲגָל. שְׁהָרִי בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ לָהֶם לְבוּשֵׁי קֹדֶשׁ שֶׁקָּבְלוּ בְּהַר סִינַי, וְכִשְׁעָשׂוּ אֵת הַעֲגָל, הוֹסְרוּ מֵהֶם אוֹתָם לְבוּשֵׁי כְבוֹד, שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת לא) וַיִּתְנַצְּלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת עֲדִים מִהַר חוֹרֵב. וּבְכַתָּה אֵת אֲבִיָּהּ וְאֵת אִמָּהּ יָרַח יָמִים - זֶהוּ חֲדָשׁ אֱלֹהִים, שְׁבוּ עֲלֶיהָ מִשָּׁה לָּהֵר לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים לְפָנֶי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁימְחַל לְיִשְׂרָאֵל עַל (חֻטָּא) הַעֲגָל. וּמִשׁוּם זֶה, וּבְכַתָּה אֵת אֲבִיָּהּ וְאֵת אִמָּהּ יָרַח יָמִים, מִשׁוּם שְׁגִלָּה אֵת עֲרוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְעֲרוֹת הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (ויקרא יח) עֲרוֹת אֲבִיךָ וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה. וְעַל זֶה אָמַר (תהלים קיט) פִּלְגֵי מִים יִרְדוּ עֵינַי עַל לֹא שְׁמַרוּ תּוֹרַתְךָ.

וְהַסִּירָה אֵת שְׁמֹלֶת שְׁבִיבָהּ, מֵאֵינּוֹן פְּסוּ דְּמִסְאַבָּא וְזִינִין בִּישִׁין מְחוּבָּא דְּעֲגָלָא. דְּהָא בְּקַדְמֵיתָא הוּיָא לְהוּ לְבוּשֵׁי קוֹדֶשָׁא, דְּקָבִילוּ בְּטוֹרָא דְּסִינַי. וְכַד עֲבָדוּ יַת עֲגָלָא, אַעֲדוּ מְנַיִיהוּ אֵינּוֹן לְבוּשֵׁי יָקָר, דְּכַתִּיב (שְׁמוֹת לג ט) וַיִּתְנַצְּלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת עֲדִים מִהַר חוֹרֵב.

וּבְכַתָּה אֵת אֲבִיָּהּ וְאֵת אִמָּהּ יָרַח יָמִים, דָּא הִיא יִרְחָא דְּאֱלֹהִים, דְּבִיָּה סְלִיק מִשָּׁה לְטוֹרָא, לְמַבְעֵי רַחֲמִין קָמֵי קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין דִּישְׁתַּבִּיק לְיִשְׂרָאֵל עַל (חֻבָּא) דְּעֲגָלָא. וּבְגִין דָּא וּבְכַתָּה אֵת אֲבִיָּהּ וְאֵת אִמָּהּ יָרַח יָמִים, בְּגִין דְּגַלִּי עֲרִיבֵיתָא דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְעֲרִיבֵיתָא דְּאוֹרִיבֵיתָא. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (ויקרא יח ט) עֲרוֹת אֲבִיךָ וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה. וְעַל דָּא אָמַר דָּוִד, (תהלים קיט קלו) פִּלְגֵי מִים יִרְדוּ עֵינַי עַל לֹא שְׁמַרוּ תּוֹרַתְךָ.

וּבְכַתָּה אֵת אֲבִיָּהּ וְאֵת אִמָּהּ יָרַח יָמִים, דָּא הִיא יִרְחָא דְּאֱלֹהִים, דְּבִיָּה סְלִיק מִשָּׁה לְטוֹרָא, לְמַבְעֵי רַחֲמִין קָמֵי קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין דִּישְׁתַּבִּיק לְיִשְׂרָאֵל עַל (חֻבָּא) דְּעֲגָלָא. וּבְגִין דָּא וּבְכַתָּה אֵת אֲבִיָּהּ וְאֵת אִמָּהּ יָרַח יָמִים, בְּגִין דְּגַלִּי עֲרִיבֵיתָא דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְעֲרִיבֵיתָא דְּאוֹרִיבֵיתָא. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (ויקרא יח ט) עֲרוֹת אֲבִיךָ וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה. וְעַל דָּא אָמַר דָּוִד, (תהלים קיט קלו) פִּלְגֵי מִים יִרְדוּ עֵינַי עַל לֹא שְׁמַרוּ תּוֹרַתְךָ.

וְהוּוּ יִשְׂרָאֵל רַחֲמִין מְמַלְכָּא פֶּל הַהוּא זְמָנָא, עַד יוֹמָא דְּכַפּוּרִי, דְּנַחֲתִית

הַזְמַן הַהוּא, עַד יוֹם הַכַּפּוּרִים שִׁירַד מִשֵּׁה מִהֶהָר, וְהָיוּ יִשְׂרָאֵל בְּתַעֲנִית כָּל הַיּוֹם הַהוּא. וְאִזְ נִדְבַק הַמֶּלֶךְ בַּגְּבִירָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים כא) וְאַחַר כֵּן תָּבוֹא אֵלֶיךָ וּבַעֲלֹתָהּ וְהִיְתָה לְךָ לְאִשָּׁה.

וְכִרְתוּ בְרִית עִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֵא יַעֲבְדוּ עוֹד עֲבוֹדַת זָרָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות לד) הִנֵּה אֲנֹכִי כוֹרֵת בְּרִית נֶגֶד כָּל עַמְּךָ וְגו'. וְכֹתוּב שָׁם (שם) אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ. וְעַל זֶה, וּמְכַר לֹא תִמְכְּרֶנָּה בַּכֶּסֶף, אֵל תִּשְׁקַר בְּנִשְׁמַתְךָ בְּשִׁבִיל אֱלֹהֵי כֶסֶף, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות כ) לֹא תַעֲשׂוּן אֹתִי אֱלֹהֵי כֶסֶף וְאֱלֹהֵי זָהָב לֹא תַעֲשׂוּ לָכֵם.

אֲשֶׁרֵי הֵם יִשְׂרָאֵל, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גִזַּר עֲלֵיהֶם תַּעֲנִית בַּיּוֹם הַזֶּה, שְׁכֹתוּב (ויקרא כג) כִּי כָל הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא תַעֲנֶה בַּעֲצֵם הַיּוֹם הַזֶּה וְנִכְרְתָה מֵעַמִּיָּה. כְּדֵי שִׁיתַּכְפְּרוּ לָכֵם כָּל חַטָּאֵיהֶם. שְׁכֹתוּב (שם טו) כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפַּר עֲלֵיכֶם לְטַהַר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תִּטְהַרוּ. עַד כָּאן.

מִדְרַשׁ הַנֶּעֱלָם

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, הַנֶּפֶשׁ, שֶׁהִיא מִשְׁפַּע הַיְסוּד הַעֲלִיּוֹן, כִּשֶׁהִיא חוֹטֵאת, הָאֵם שֶׁלְמַעֲלָה שׁוֹלְטַת עֲלֶיהָ. מִיּוֹן בְּמִינוֹ. וּבִגְוֹף שׁוֹלְטַת הָאֵשׁ שֶׁלְמַטָּה. וְשִׁלּוּם עַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

וְכֵי שֶׁאֹמַר, שְׁמִי שֶׁהוֹלֵךְ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה בְּלִי בְּנִים, שְׁבָא פַעַם אַחֲרַת לְעוֹלָם הַזֶּה - אָמַר אֲמַת. וְעוֹד, אוֹתָם הַרְשָׁעִים שֶׁשְׁטִים בְּאוֹרֵי, עַד שֶׁמְרַצִּים אֶת חַטָּאִים, וְאַחַר כֵּךְ נִכְנָסִים פַּעַם שְׁנֵי־לְגוֹף, כְּדֵי לְצַרְף אוֹתוֹ, וְאִם יִצְדֵק, שׁוֹב אֵינוֹ נִכְנָס פַּעַם אַחֲרָת. וְאִם לֹא - פַּעַם שְׁלִישִׁית, שֶׁנֶּאֱמַר (איוב לב) הֵן כָּל אֱלֹהִים יַפְעֵל אֵל פַּעַמִּים

מִן טוֹרָא, וְהוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּתַעֲנִיתָא כָּל הַהוּא יוֹמָא. וְכִדִּין אֲתִדְבַק מְלָכָא בְּמִטְרוֹנִיתָא. כְּמָה דְאֵת אָמַר, וְאַחַר כֵּן תָּבוֹא אֵלֶיךָ וּבַעֲלֹתָהּ וְהִיְתָה לְךָ לְאִשָּׁה.

וְגִזְרוּ קִיּוּמָא עִם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְלֹא יִפְלַחוּן עוֹד פּוּלְחָן נּוֹכְרָאָה. כְּמָה דְאֵת אָמַר (שמות לד י) הִנֵּה אֲנֹכִי כוֹרֵת בְּרִית נֶגֶד כָּל עַמְּךָ וְגו'. וְכֹתִיב (שם יז) תִּמְזַן, אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ. וְעַל דָּא וּמְכַר לֹא תִמְכְּרֶנָּה בַּכֶּסֶף, לֹא תִשְׁקַר בְּנִשְׁמַתְךָ, בְּגִיזֵין דִּחְלָן דִּכְסַף. כְּמָה דְאֵת אָמַר, (שם כ כג) לֹא תַעֲשׂוּן אֹתִי אֱלֹהֵי כֶסֶף וְאֱלֹהֵי זָהָב לֹא תַעֲשׂוּ לָכֵם.

וְכֹאֵין אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל, דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גִזַּר עֲלֵיהוֹן תַּעֲנִיתָא בְּיוֹמָא דִּין. דְכֹתִיב, (ויקרא כג כט) כִּי כָל הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא תַעֲנֶה בַּעֲצֵם הַיּוֹם הַזֶּה וְנִכְרְתָה מֵעַמִּיָּה. בְּגִיזֵין דִּיתַכְפַּר לְהוֹן כָּל חוֹבִיָּהוֹן. דְכֹתִיב, (שם טו ל) כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפַּר עֲלֵיכֶם לְטַהַר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תִּטְהַרוּ. עַד כָּאן. (דף עב ע"ב).

מִדְרַשׁ הַנֶּעֱלָם

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, נִפְשָׁא, דְהִיא מִשְׁפַּעֵא דִיסוּדָא עֵילָאָה, כְּדֵי אֵיהִי חֲבַת, אֲשָׁא דְלַעֲיִלָא שְׁלֵטָא עֲלֶיהָ. זִינָא בְּזִינִיָּה. וּבְגוֹפָא שְׁלֵטָא אֲשָׁא דְלַרְעָ. וְשְׁלֵמָא עַל כָּל יִשְׂרָאֵל. וְכֹאֵין דְאָמַר, דְמֵאֵין דְאִזִּיל מֵהֵאֵין עֲלֵמָא בְּלֹא בְּנִין, דְאֵתִי זִימְנָא אַחֲרִיתִי לְעֲלֵמָא הַדִּין, אָמַר קְשׁוּט.

וְעוֹד. אֵינוֹן חִיבִיָּא דְשֵׁאטִין בְּאוֹרָא, עַד דְמַרְצוּ חוֹבִיָּהוֹ, וּבְתַר נִכְנָסִין פַּעַם שְׁנֵי־בְגוֹף, כְּדֵי לְצַרְף אוֹתוֹ, וְאִם יִצְדֵק, שׁוֹב אֵינוֹ נִכְנָס פַּעַם אַחֲרָת. וְאִם לֹא, פַּעַם שְׁלִישִׁית. שֶׁנֶּאֱמַר, (איוב לג כט) הֵן כָּל אֱלֹהִים יַפְעֵל אֵל פַּעַמִּים שְׁלוֹשׁ עִם גְּבַר. וְאִם חַס וְשִׁלּוּם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנֵנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאִתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנֵהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאִתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

גדולי ישראל
והזהר

